

Орфей започна да става потаен и предвидлив. Той се преструваше на весел, отвреме на време свиреше игриво и бодро, закачаше се с прислужниците. Но пред Мар той не се и помъчи да хитрува. Той си призна, че страшно тъгува за родния си край и че ако не живее с надеждата да се върне там, ще умре. И Мар, дълбоко трогнат от тази искреност, влюбен в доброто момче като в свой собствен син, никому нищо не каза.

— Е, как е сега нашият пленник? — питаше го Лира като наблягаше на последната дума.

И Мар, макар че знаеше истината, казваше онова, което всички прислужници и съгледвачи съобщаваха — че е весел и доволен и че след всяка разходка из морето става все по-весел и по-доволен. И Лира се усмихваше победоносно. „Аз ще го привържа тук“, заканваше се тя, „и ще го накарам да ходи след мене като вярно и послушно кученце“...

Една вечер Орфей се върна от разходка в морето, посвири на прислужниците, нахрани се добре и им каза да си гледат работата. И тъй като от известно време всички в двореца не се грижеха вече къде ходи и какво прави той — тъй беше им заповядано от Мар, никой не забеляза когато Орфей пренесе три вързопа до малка лодка, залепена като мида за кея, и ги хвърли на дъното. После той се извърна, погледна двореца, махна с